

– Няма да ходя на училище – казах аз, докато се опитвах да я настигна.

Елизабет бе вече в средата на градината и се запътваше към къщата. Продължаваше да сочи наляво и надясно разни цветя и да изрежда имената и значението им, но вървеше прекалено бързо за мен. Започнах да тичам по-бързо и я настигнах точно когато бе на стъпалата на задната веранда. Тя се наведе, за да бъдат очите ни на едно ниво.

– Започваш училище от понеделник – каза твърдо. – Четвърти клас. И няма да влезеш вътре, докато не ми донесеш лъжицата.

Обърна се и влезе в къщата, като заключи вратата зад себе си.

6.

Пяхнах петдоларовата банкнота под гашката на сфитиена си и тръгнах из Мишън, прочутия латиноамерикански квартал на Сан Франциско. Беше все още рано и имаше повече отворени барове, отколкото кафенета. На ъгъла на 24-та улица и „Алабама“ се пяхнах в едно заведение и два часа ядох понички и чаках малките магазинчета по улица „Валенсия“ да отворят. В десет часа преброих останалите си пари – един долар и осемдесет и седем цента – и почнах да обикалям, докато не открих магазинче за платове. Купих си половин ярд* бяла сатенена панделка и една карфица с малка перличка на върха.

Когато се върнах в моя парк, беше вече късно сутринта и пропълзях внимателно към градината ми, като се стараех да пазя абсолютна тишина. Страхувах се, че двойката можеше още да е там, но те си бяха тръгнали. Като спомен от тяхното натрапничество бяха останали само отпечатъкът от гърба на младежа върху моите хелениуми и захвърлената в храстите празна бутилка от текила.

Имах само един шанс. Беше ми ясно, че цветарката се нуждаеше от помощ; лицето ѝ беше много бледо и изпито както на Елизабет в седмиците преди прибирането на реколтата. Ако успееш да я убедя, че съм способна, тя щеше да ме наеме.

* 1 ярд е равен на 0,914 метра. – Б. пр.

С парите, които щях да спечеля, можех да си взема стая със заключваща се врата и щях да се грижа за градината си само денем, когато можех да виждам кой обикаля из парка.

Седнах под едно дърво и обмислих възможностите си. Есенните цветя бяха разцъфтели: върбинка, златник, хризантема и късните рози. В парка имаше и грижливо поддържани лехи, в които се намираха вечнозелени растения, но те не бяха толкова ярки.

Захванах се за работа, като взех предвид височината на цветята, наситеността на окраската им, текстурата, съчетанието от ухания; внимателно откъсвах повредените венчелистчета. Когато приключих, белите хризантеми се подаваха неравномерно сред по-долен пласт от белоснежни вербени, а белите пълзящи рози лъкатушеха красиво по ръба на добре увития букет. Махнах всички бодли. Букетът беше бял, като булчински, и говореше за молитви, искреност и невинно сърце. Не че някой щеше да го разбере.

Жената затваряше, когато стигнах до магазина; още не беше дори обяд.

– Ако идваш за още пет долара, закъсна – каза тя, сочейки с глава към багажника на малкия си камион. Беше пълен с кофи с букети и цветя. – А можех да използвам помощта ти.

Подадох ѝ букета си.

– Какво е това?

– Опит – отвърнах аз.

Тя помириса хризантемите и розите, после прокара върха на пръста си по вербената и го огледа внимателно. Беше чист. Отиде до камиона си и извади букет от бели рози, стегнато увит и завързан с розова копринена панделка. Задържа двата букета един до друг; определено нямаше място за сравнение. Метна към мен розите и аз ги хванах с една ръка.

– Занеси този букет в „Спитари“, магазина горе на хълма. Потърси Андрю и му кажи, че аз те пращам. Ще ти даде пари за обяд срещу тези цветя.

Кимнах, а тя се качи в камиона си.

– Аз съм Рената – каза тя, докато запалваше двигателя. – Ако искаш да работиш следващата събота, бъди тук в пет часа сутринта. Ако закъснееш и с една минута, тръгвам без теб.

Почувствах се облекчена, сякаш бях тичала свободно по нанадолнище. Нямаше значение, че ми бе обещала само един-

единствен работен ден или че парите вероятно щяха да стигнат за стая едва за няколко дни. Беше нещо. А ако се представех добре, може би Рената щеше да ме повика пак. Усмихнах се, имах желание да затанцувам направо на улицата.

Камионът потегли, после намали и спря и жената свали стъклото на прозореца от своята страна.

– Как се казваш? – попита тя.

– Виктория – отвърнах аз и едва се въздържах да не се усмихна. – Виктория Джоунс.

Рената кимна веднъж и потегли.

В нощта срещу събота пристигнах пред магазина малко след полунощ. Бях заспала в градината си, облегната на една секвоя, но се събудих от звука на приближаващ смях. Този път бяха групичка пияни младежи. Те ме забелязаха и най-близкият, едро момче с коса до раменете, ми се усмихна, сякаш бяхме любовници, срещащи се на предварително уреченото място. Отклоних очи и бързо се преместих до най-близката улична лампа, а после тръгнах надолу по хълма към цветарския магазин.

Докато чаках, пригладих косата си с гел, пръснах се с дезодорант и започнах да обикалям по улицата, като се насилвах да не заспивам. Когато камионът на Рената се появи, вече се бях огледала два пъти в огледалата на паркираните коли и три пъти бях оправяла дрехите си. Въпреки всичко знаех, че бях започнала да приличам и да мириша като старите бездомници, с които се разминавах понякога из парка.

Рената спря, отвори вратата на камиона и ми помахна да се кача вътре. Влязох и се опитах да седна максимално далече от нея, затова, когато затворих вратата, тя се блъсна в хилавото ми бедро.

– Добро утро – каза жената. – Навреме си.

Направи завой и подкара по пустата улица в посоката, от която бе дошла.

– Прекалено рано ли е, за да ми кажеш едно „добро утро“? – попита след малко тя. Аз кимнах и потърках очи, пресструвайки се, че току-що се събуждам. Пътувахме в мълчание по някакви обиколни пътища; Рената пропусна отбивката си и се завъртяхме в кръг два пъти на едно място. – Предполагам, че и за мен е доста рано.

Караше нагоре и надолу по еднопосочните улици южно от улица „Маркет“, докато отби в един претъпкан паркинг.

– Не изоставай – нареди ми тя, като слезе от камиона и ми връчи няколко празни кофи. – Има много хора и нямам време да се оглеждам и за теб. В два часа имам сватба; цветята трябва да бъдат доставени до десет часа. За щастие са само слънчогледи – няма да е нужно много време да ги аранжирам.

– Слънчогледи? – попитах с изненада аз. *Фалшиво благоденствие. Не бих избрала тези цветя за моята сватба*, помислих си аз и после се изсмях вътрешно на абсурдността на фразата „моята сватба“.

– Не са типични за сезона, знам – каза Рената. – Но на борсата за цветя можеш да намериш всичко, по всяко време, и когато двойката дава исканите пари, не се оплаквам.

Тя си пробиваше път през тълпата към входа на борсата. Следвах я на крачка зад нея, като се опитвах да избягвам ударите на блъскащите се в мен кофи, лакти и рамене.

Вътрешността на постройката, в която бе уреден пазарът за цветя, бе като пещера – тясна и без прозорци, с метален покрив и циментов под. Морето от цветя, което ме посрещна вътре, бе напълно противоестествено да се намира на такова място, далече от почва и слънце, и почувствах, че ми прилошава. Навсякъде имаше сергии, претъпкани със сезонни цветя, всичко, което се намираше и в моята градина, но отрязано и струпано на купчини. Други търговци продаваха тропически растения, орхидеи и хибискус, и екзотични, чиито имена не знаех, докарани от разсадници на хиляди мили оттук. Отмъкнах си стрък пасифлора, докато минавахме забързано покрай сергиите, и го пхнах в колана на кръста си.

Рената прехвърляше слънчогледите през пръстите си, сякаш прелистваше страниците на книга, преговаряше за цените, тръгваше си от една сергия, връщаше се. Зачудих се дали винаги е била американка, или е израсла в страна, където пазаренето е част от местната култура. В говора ѝ имаше следа от акцент, който не можех да определя. Другите хора минаваха, подаваха пари в брой или кредитни карти и си тръгваха с кофи, пълни с цветя. Но Рената продължаваше да се пазари. Продавачите очевидно бяха свикнали с нея и не ѝ противоречаха много енергично. Явно знаеха, че в крайна сметка тя щеше да спечели, и така и ставаше. Сложи връз-

ките с оранжеви слънчогледи в кофите ми и продължи към следващата сергия.

Когато я настигнах, тя вече държеше в ръка дузина розови и оранжеви кала лилии, от чиито стъбла капеше вода и мокреше ръкавите на памучната ѝ блуза. Щом приближих, метна цветята към мен. Само половината успяха да влязат в празната кофа; наведох се бавно, за да вдигна останалите от пода.

– Първи ден ѝ е. Все още не разбира колко трябва да бързаме. Лилиите ти ще увехнат след петнайсет минути, ако не се погрижим за тях.

Сложих и последното цвете в кофата и се изправих. На тази сергия имаше няколко различни вида лилии: тигрова лилия, императорска и ориенталска – червено-бяла от сорта „Звездоброец“ и чисто бяла – „Казабланка“. Докато слушах как Рената преговаряше за цената на новите си придобивки, махнах с пръст пращинка полен, която бе паднала върху венчелистчето на една разтворена лилия „Звездоброец“. Тя предлагаше много по-ниски цени от тези, които плащаха другите клиенти, и обикновено не изчакваше да чуе отговор, но сега млъкна внезапно, когато продавачът се съгласи веднага с цената ѝ. Вдигнах глава.

Рената извади от чантата си няколко банкноти и ги размаха пред лицето на продавача, но той не посегна да ги вземе. Гледаше мен. Очите му ме оглеждаха – от стърчащата ми коса до лицето, спускаха се по ключицата ми и по ръцете ми, преди да се спрат на кафявия прашец, полепнал по върха на пръстите ми. Погледът му бе като нападение над личността ми. Стиснах дръжката на кофата толкова силно, че кокалчетата ми побеляха.

Рената размаха нетърпеливо ръка.

– Ехо, извинявай!

Продавачът посегна да вземе парите, но не спря агресивния оглед на тялото ми. Продължи през пластовете поли и стигна до ивицата гола кожа на краката ми, която се показваше между чорапите и клина ми.

– Това е Виктория – каза Рената, сочейки с пръсти към мен. Млъкна с доловима въпросителна нотка в гласа, сякаш изчакваше продавачът да се представи, но той не го направи.

Погледът му се върна отново на лицето ми. Очите ни се срещнаха. Имаше нещо странно, неловко – проблясък, бягло

разпознаване, – което привлече вниманието ми. На пръв поглед той ми приличаше на мъж, който се е борил и се бори с живота също като мен, макар и по различен начин. Беше по-голям, поне с пет години. Изражението му беше напрегнато, изтощено, типично за човек, който си изкарваше прехраната с доста труд. Представих си го как сам седи, обгрижва и обира цветята си. Тялото му беше жилесто и мускулесто и той дори не трепна, нито се усмихна, докато сега на свой ред аз го оглеждах. Мургавата му кожа сигурно бе солена на вкус. Мисълта накара сърцето ми да се разтупти, но не от гняв, а от емоция, която не разпознах и заради която цялото ми тяло внезапно се затопли. Прехапах устните си и очите ми отново се върнаха на лицето му.

Той извади една оранжева тигрова лилия от кофата пред себе си.

– Вземи я – каза и ми я подаде.

– Не – отвърнах аз. – Не обичам лилии.

И не съм кралица, помислих си аз.

– А би трябвало, подхождат ти.

– Откъде знаеш какво ми подхожда?

Без да се замисля, блъснах рязко лилията, която ми подаваше. Цветето падна на земята, шестте венчелистчета се срещнаха лице в лице с циментовия под. Рената си пое шумно дъх.

– Не знам – каза мъжът.

– И аз така си мислех.

Залюлях пълната с цветя кофа, която носех, за да разсея топлината, излъчваща се от тялото ми. Движението само привлече вниманието му към треперещите ми ръце.

Обърнах се към Рената.

– Навън – каза тя и посочи към предната част на сградата.

Очаквах да добави нещо, бях ужасена от мисълта, че ще ме уволни на място, по-малко от час след започването на първата работа в живота ми. Но очите ѝ вече бяха вперени в цветята на съседната сергия. Когато погледна отново към мен и видя, че не съм помръднала, веждите ѝ се свиха недоумяващо.

– Какво? Отивай и ме чакай при камиона.

Започнах да си пробивам път през тълпата, за да стигна до изхода. Ръцете ми се опъваха от тежестта на пълната кофа, но я пренесох през паркинга, без да спра нито веднъж за

почивка. Щом стигнах до камиона, я оставих на цимента и се строполих на земята, трепереща и изтощена.

7.

Сигурна бях, че Елизабет ме наблюдаваше иззад затъмнения прозорец, въпреки че не виждах очертанията на тялото ѝ зад стъклото. Задната врата оставаше заключена. Треперех от студ и наблюдавах как слънцето залязваше. Може би ми оставаха десетина минути светлина, не повече, за да открия лъжицата в храстите.

И преди ме бяха изхвърляли навън. Първия път бях на пет години, докато живеех в къща с прекалено много деца и прекалено много бутилки бира, и празният ми стомах къркореше. Седях на пода и гледах как малката чихуахуа ядеше вечерята си от керамична купа. Приближих се, завладяна от завист. Нямах намерение да ям кучешка храна, но когато приемният ми баща ме видя с лице на сантиметри от купата, ме хвана за врата, вдигна ме във въздуха и буквално ме изхвърли навън. *Щом се държиш като животно, ще се отнасям с теб като с животно*, каза той. Притисках телцето си до плъзгащата се стъклена врата, попивах топлината на къщата и гледах как семейството се приготвяше да си ляга – и за миг не ми хрумна, че можеха да ме оставят цяла нощ там. Но го направиха. Тялото ми потръпваше, бях уплашена, беше ми студено и не спирах да мисля за начина, по който малкото кученце се стряскаше, когато се страхуваше, как триъгълните му ушички вибрираха. Приемната ми майка слезе посред нощ от спалнята им на втория етаж и ми метна едно одеяло през прозореца на кухнята, но не отвори вратата до сутринта.

Седях на стъпалата на Елизабет, похапвах салама и доматите от джобовете си и мислех дали да потърся лъжицата. Дори да я намерех и да ѝ я върнех, тя пак можеше да ме остави да спя отвън. Това, че правех каквото ми кажеха, не беше гаранция, че щях да получа обещаното. Но на излизане от банята бях зърнала стаята си и тя ми изглеждаше много по-удобна от напуканите дървени стъпала, така че реших да опитам.

Бавно вървях по лъкатушещите пътеки в градината, докато стигнах мястото, където бях хвърлила лъжицата. Коленичих под бадемовото дърво и започнах да опипвам наоколо